SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 539/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [redacted], [redacted], zastúpeného advokátom Mgr. Martinom Paškalom, Záhradnícka 27, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresnej prokuratúry Banská Bystrica v konaní sp. zn. 4 Pn 399/17/6601 a postupom Obvodného oddelenia Policajného zboru Banská Bystrica-západ v konaní sp. zn. ČVS: ORP-876/OZ-BB-2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [redacted] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd") bola 25. augusta 2017 doručená sťažnosť [redacted], [redacted] (ďalej len „sťažovateľ"), ktorou namieta porušenie základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava") postupom Okresnej prokuratúry Banská Bystrica (ďalej len „okresná prokuratúra") v konaní

sp. zn. 4 Pn 399/17/6601 a postupom Obvodného oddelenia Policajného zboru Banská Bystrica-západ (ďalej len „policajný orgán“) v konaní sp. zn. ČVS: ORP-876/OZ-BB-2016.

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplynulo, že sťažovateľ doručil 3. októbra 2016 na okresnú prokuratúru trestné oznámenie vo veci podozrenia zo spáchania prečinu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi podľa § 374 ods. 1 písm. b) a ods. 2 písm. b) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), ktorého sa mal dopustiť [redacted] tým, že *„koncom roku 2015 zaslal v reakcii na emailovú správu rozsudok Okresného súdu Bratislava IV č. k.: 2T/39/2012 na niekoľko emailových adries“,* čím mal sťažovateľovi spôsobiť vážnu ujmu na jeho právach. Trestné oznámenie sťažovateľa bolo uznesením policajného orgánu ČVS: ORP-876/OZ-BB-2016 zo 4. novembra 2016 postupom podľa § 197 ods. 1 písm. d) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) odmietnuté. Na základe sťažnosti sťažovateľa prokurátor okresnej prokuratúry uznesením č. k. 4 Pn 399/16/6601-8 zo 16. decembra 2016 uznesenie policajného orgánu zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie. Ďalším uznesením policajného orgánu ČVS: ORP-876/OZ-BB-2016 z 5. mája 2017 bola vec týkajúca sa podozrenia z prečinu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi odmietnutá, keďže nie je dôvod na začatie trestného stíhania alebo postup podľa § 197 ods. 2 Trestného poriadku. Sťažnosť sťažovateľa proti označenému uzneseniu policajného orgánu prokurátor okresnej prokuratúry uznesením sp. zn. 4 Pn 399/17/6601 z 21. júna 2017 ako nedôvodnú zamietol.

3. Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresnej prokuratúry a postupom policajného orgánu v súvislosti s vybavením jeho trestného oznámenia, pričom v odôvodnení sťažnosti bližšie argumentuje:

«Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že prokurátor Okresnej prokuratúry Banská Bystrica uložil poverenému príslušníkovi PZ, aby sa zaoberal každou rozhodnou skutočnosťou, na ktorú poukazuje sťažovateľ v podanej sťažnosti. Taktiež dal sťažovateľovi za pravdu v tom, že poverený príslušník PZ sa nezaoberal skutočnosťou, resp. neskúmal

prípadnú trestnosť konania [redacted] vo vzťahu k zverejneniu predmetného rozsudku na diskusnom fóre KVL SR.

Sťažovateľ má za to, že poverený príslušník PZ nesplnil, to čo mu prokurátor Okresnej prokuratúry Banská Bystrica uložil a úplne sa stotožnil s obranou [redacted], ktorý poukázal na to, že rozsudok je zverejnený na webovej stránke Ministerstva spravodlivosti SR, pričom v rozsudku je síce anonymizované meno sťažovateľa, ale údaje o zdravotnom stave, na ktoré vo svojom oznámení poukazoval sťažovateľ anonymizované nie sú. Poverený príslušník PZ nemal toto tvrdenie vôbec zobrať do úvahy, nakoľko Okresnému súdu Bratislava IV, ktorý sprístupnil rozsudok 2T/39/2012 KVL SR a následne ho predložil na zverejnenie na webovom sídle Ministerstva spravodlivosti SR bolo na základe rozhodnutia Úradu na ochranu osobných údajov SR č. 00009/2016-0s/14 zo dňa 18.02.2016, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 16.06.2016, zistené porušenie viacerých ustanovení zák.č. 122/2013 Z.z. Táto skutočnosť, však nič nemení na tom, že [redacted] z titulu svojej funkcie v Prezídiu KVL SR získal rozsudok 2T/39/2012 (neoprávnene sprístupneným Okresným súdom Bratislava IV) a ďalej ho zverejňoval na diskusnom fóre KVL SR s výslovným upozornením na pasáže o psychickom zdraví sťažovateľa a taktiež rozsudok neoprávnene sprístupnený Okresným súdom Bratislava IV (obsahuje totižto doložku právoplatnosti) sa objavil aj na facebookovom profile „[redacted]“ (podobnosť s menom a priezviskom sťažovateľa zrejme čisto náhodná).

Napriek vyššie uvedeným závažným skutočnostiam s ktorými sa poverený vyšetrovateľ PZ nevysporiadal (napriek tomu že mu bolo uložené, aby sa zaoberal každou rozhodnou skutočnosťou, na ktorú poukazuje sťažovateľ v podanej sťažnosti), prokurátor Okresnej prokuratúry Banská Bystrica sa úplne stotožnil s týmto svojvoľným odôvodnením a poukázal na len zásadu „ultima ratio“. Taktiež nebral v úvahu, že listinné dôkazy jednoznačne preukazovali, že rozsudok zverejnený či už na diskusnom fóre KVL SR alebo na facebookovom profile „[redacted]“ nebol z webového sídla Ministerstva spravodlivosti SR, nakoľko to bola jednoznačne kópia originálneho rozsudku obsahujúca doložku právoplatnosti, ktorá bola neoprávnene sprístupnená Okresným súdom Bratislava IV. Taktiež sa absolútne nevenoval otázke, ktorú chcel pôvodne riešiť, prečo nebol údajný dopyt [redacted] oficiálne zaregistrovaný v pošte KVL SR ako preukázal sťažovateľ.

... V tomto prípade možno jednoznačne konštatovať, že odôvodnenie prokurátora Okresnej prokuratúry Banská Bystrica, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa, je svojvoľné a v príkrom rozpore s výsledkami preverovania. To isté platí aj o odôvodnení uznesenia povereného príslušníka PZ, voči ktorému sťažnosť smerovala.»

4. Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na inú právnu ochranu podľa podľa čl. 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresnej prokuratúry pod sp.zn. 4Pn 399/17/6601 a Obvodného oddelenia PZ Banská Bystrica - západ ČVS: ORP 876/OZ-BB-2016 porušené bolo.

2. Sťažovateľovi sa priznáva primerané zadosťučinenie v sume 20.000 € (slovom dvadsaťtisíc eur), ktoré je Okresná prokuratúra Banská Bystrica povinná vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresnej prokuratúre Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 4Pn 399/17/6601 sa ukladá ďalej konať.

4. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia v sume 312,34 € (slovom tristodvanásť eur a tridsaťštyri centov), ktorú je Okresná prokuratúra Banská Bystrica povinná vyplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Sťažovateľ namieta, že postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Pn 399/17/6601 a postupom policajného orgánu v konaní sp. zn. ČVS: ORP 876/OZ-BB-2016 došlo k porušeniu jeho základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa sťažovateľa postup prokurátora okresnej prokuratúry a postup policajného orgánu v napadnutom konaní bol svojvoľný a v rozpore s výsledkami preverovania.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy postupom policajného orgánu

9. Pri prerokovaní tejto časti sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity vyplývajúceho z čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorý spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú.

10. Vzhľadom na to, že na preskúmanie postupu a uznesenia policajného orgánu bol na základe sťažnosti sťažovateľa povolaný prokurátor okresnej prokuratúry ako nadriadený orgán, ktorého právomoc predchádza právomoci ústavného súdu, ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (obdobne napr. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, III. ÚS 290/06, III. ÚS 288/07, III. ÚS 208/08, III. ÚS 72/09, III. ÚS 165/2013).

K namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresnej prokuratúry

11. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

12. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, v danom prípade iné orgány verejnej moci, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov v rámci im zverených kompetencií legislatívne vymedzených. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

13. Súčasťou obsahu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie úradného rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace

s predmetom tejto ochrany (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 260/06, I. ÚS 110/07, III. ÚS 2/09 a iné).

14. Prokurátor okresnej prokuratúry uznesením z 21. júna 2017 zamietol ako nedôvodnú sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu policajného orgánu o odmietnutí trestnej veci a v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol:

«V prvom rade poukazujem na skutočnosť, že uznesenie povereného príslušníka PZ, ktorým podľa § 197 ods. 1 písm. d) Tr. por. odmietol predmetnú vec trestného oznámenia sťažovateľa, považujem za správne a zákonné, vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu, a za správne rovnako tak považujem aj právne posúdenie danej veci ako aj odôvodnenie napadnutého uznesenia.

Práve z odôvodnenia napadnutého uznesenia celkom zrozumiteľne vyplývajú dôvody, pre ktoré poverený príslušník PZ rozhodol o odmietnutí trestného oznámenia s tým, že sa dostatočne zaoberal každou rozhodnou skutočnosťou, na ktorú oznamovateľ poukázal v podanom trestnom oznámení a na správnosť vydaného uznesenia nemajú vplyv ani skutočnosti, na ktoré sťažovateľ, resp. jeho právny zástupca poukazuje v aktuálne podanej sťažnosti. Poverený príslušník PZ celkom zrozumiteľne aj s poukazom na rozhodné právne skutočnosti vysvetlil, prečo nemožno oznámené konanie, resp. preukázané konanie podozrivého doposiaľ vyhodnotiť ako protiprávne konanie v zmysle Trestného zákona. S poukazom na konkrétne právne skutočnosti poverený príslušník PZ podrobne zdôvodnil a oznamovateľovi vysvetlil všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 374 Tr. zák., pričom zároveň poukázal a podrobne vysvetlil, prečo v danom prípade oznámené konanie nenapĺňa rozhodujúce znaky skutkovej podstaty konkrétneho trestného činu, resp., že tieto doposiaľ neboli doposiaľ preukázané. Rozsah dokazovania pritom považujem za dostatočný a primeraný povahe celej veci. V tejto súvislosti poukazujem na skutočnosť, že poverený príslušník PZ doplnil celkové dokazovanie, resp. vykonal predprípravné konanie v takom rozsahu, ako mu to bolo uložené v pokyne dozorujúceho prokurátora, po zrušení primárneho rozhodnutia a vrátení veci na nové konanie ešte v mesiaci december 2016.

Naviac k veci dodávam, že v danom prípade s poukazom na zásadu „ultima ratio“ nevidím dôvod na zásah orgánov činných v trestnom konaní (ďalej len „OČTK“), a to

jednak z dôvodu, že na ochranu a nápravu prípadne poškodených práv oznamovateľa postačí, resp. je aj oveľa vhodnejší zásah iných orgánov verejnej správy, ktoré sa priamo špecializujú na ochranu osobných údajov, resp. pokiaľ oznamovateľ považuje opatrenia či súvisiace rozhodnutia týchto orgánov za nedostačujúce, môže sa v konečnom dôsledku obrátiť na príslušný občiansko-právny súd, ktorý má taktiež širšie zákonné možnosti nápravy ako OČTK.

V tejto súvislosti poukazujem na skutočnosť, že najmä v posledných rokoch boli na území Slovenskej republiky zriadené viaceré štruktúrované orgány verejnej správy, ktoré pôsobia na úseku ochrany osobných údajov a ktoré sú oprávnené na konštatovanie či a v akom rozsahu boli porušené práva jednotlivca vo vzťahu k ochrane osobných údajov a v prípade potreby sú oprávnené uložiť účinné a efektívne opatrenia na odstránenie protiprávneho stavu, rovnako tak sú v prípade, že je to dôvodné, oprávnené ukladať aj sankcie. Ešte väčší rozsah ochrany práv poškodeného a to aj vo vzťahu k prípadným následkom rozširovania nepravdivých údajov poskytuje občiansko-právny súd, ktorý na rozdiel od orgánov činných v trestnom konaní môže vo veci vykonať efektívnu nápravu a v prípade, že je to dôvodné aj priznať majetkovú či nemajetkovú ujmu, ktorá mohla prípadne v súvislosti s rozšírením určitých údajov poškodenému vzniknúť.

Trestno-právny postih v danom prípade nevylučuje len civilno-právna rovina celého sporu, ktorý je možné vyriešiť v celom rozsahu mimo-trestnými prostriedkami, ale aj skutočnosť, že oznámené, zistené a preukázané konanie podozrivého v žiadnom prípade nenapĺňa znaky prečinu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi tak, ako to má na mysli Tr. zákon, avšak najmä tak, ako to vyžaduje každodenná trestno-právna prax. Práve ustálená rozhodovacia prax vyžaduje, aby v prípade, že je to možné preskúmali prípadné porušenie osobitných právnych predpisov na úseku ochrany osobných údajov primárne špecializované orgány verejnej správy a až na základe ich odporúčania, resp. podnetu zväčša konajú aj orgány činné v trestnom konaní, v prípade, že nápravu nemožno dosiahnuť mimo-trestnými prostriedkami.

K niektorým ďalším skutočnostiam, ktoré vyjadril sťažovateľ v podanej sťažnosti dodávam, že skutok (alebo určitý skutkový dej, ktorý sa odohral) sa nestáva trestným činom len preto, že ho za trestný čin označí oznamovateľ v podanom trestnom oznámení. Oznamovateľ (poškodený) má právo na podanie trestného oznámenia a orgány činné

v trestnom konaní majú následne povinnosť sa ním zaoberať a rozhodnúť o ňom, avšak posúdenie, či skutok napĺňa alebo nenapĺňa znaky konkrétnej skutkovej podstaty trestného činu je plne v ich kompetencii. Každý má síce zákonný nárok na to, aby sa jeho podaniami a návrhmi kompetentné orgány zaoberali a aby ich vybavili, avšak nikto nemá nárok na to, aby výsledok tohto vybavenia zodpovedal jeho predstave (primerane aj uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. III ÚS 287/06).

V tejto súvislosti poukazujem na skutočnosť, že trestný poriadok neumožňuje začať trestné stíhanie ak skutok nie je zrejmý, pričom prípadné svojvoľné vymedzenie skutku zo strany orgánov činných v trestnom konaní by bolo neprípustné a bolo by v rozpore so zásadou zákazu svojvôle pri rozhodovaní príslušných orgánov (t. j. orgán činný v trestnom konaní nemôže najskôr „vytvoriť" skutkové okolnosti tak, aby zodpovedali určitej právnej kvalifikácii a želaniu oznamovateľa a potom jej prispôsobovať dokazovanie, ale postup musí byť opačný, teda určitá právna kvalifikácia musí sama vyplynúť zo zisteného konkrétneho skutkového stavu).

Záverom poukazujem aj na už spomínanú zásadu „ultima ratio" ako jednu zo základných zásad trestného konania, spočívajúcu v povinnosti orgánov činných v trestnom konaní dať prednosť uplatňovaniu zodpovednosti podľa netrestnej právnej normy pred postihom páchateľa pomocou noriem trestného práva a to aj v prípade existencie podozrenia zo spáchania trestného činu (tá však v danom prípade doposiaľ potvrdená ani nebola). Princíp ultima ratio plní tiež funkciu subsidiárnu, ktorá spočíva v tom, že trestnoprávne normy majú byť používané len pokiaľ použitie iných prostriedkov právneho poriadku neprichádza do úvahy alebo ich využitie je zjavne neúčelné. Alebo povedané inak, zákonodarca by mal kriminalizovať len tie najzávažnejšie prípady a umožniť čo najširšie uplatnenie mimotrestných reakcií na porušenie práva, pričom povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní a súdov je reagovať uplatňovaním trestnej represie len na prípady spoločensky škodlivé, pri ktorých mimotrestné prostriedky nestačia k ochrane ohrozených, či porušených práv. Trestné právo by sa, najmä v súkromnoprávnych vzťahoch, malo uplatňovať skutočne len podporne k iným právnym normám a aj to len v prípadoch zjavných excesov v súkromnoprávnych vzťahoch, pretože trestné právo je nástrojom celkom nevhodným k regulácii súkromnoprávnych vzťahov (na ich reguláciu slúžia iné právne

normy), pričom je potrebné vychádzať z pomocnej úlohy trestnej represie, to znamená trestnú represiu uplatňovať len následne a vedľa iných opatrení.

Z týchto dôvodov mám za to, že sťažnosťou napadnuté uznesenia policajta zodpovedajú stavu veci a zákonu, a preto som rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.»

15. Z uznesenia policajného orgánu z 5. mája 2017 najmä vyplýva:

«Do spisového materiálu bolo [redacted] doložené rozhodnutie Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky pod č.: 00150/2017-Os/8 v ktorom uložil Komore veterinárnych lekárov Slovenskej republiky povinnosť odstrániť zistené nedostatky, pričom poukázal na pochybenia [redacted] pri rozosielaní emailovej komunikácie zo dňa 01.09.2015 a 17.12.2015 ako aj zverejnenia predmetného rozsudku na internetovom fóre KVLSR. Voči [redacted] žiadne dôsledky do dnešného dňa Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky nevyvodil.

Do spisu bol doložený Rozsudok v mene Slovenskej republiky č. k.: 2T/39/2012, ktorý je bežne prístupný na Internete (https://obcan.iustice.sk/content/public/item/3d438106-4ccb-4509-83de-042e33deca5a). V predmetnom rozsudku je síce anonymizované meno obžalovaného, ale údaje o zdravotnom stave na ktoré vo svojom oznámení poukazuje [redacted] anonymizované nie sú. Pri zadaní mena „[redacted]“ na intemetovej stránke www.google.sk sa zobrazí stránka www.otvorenesudy.sk na ktorej sa následne zobrazí číslo rozsudku. Takže ktokoľvek zručnejší si dokáže vyhľadať a spojiť meno „[redacted]“ s Rozsudok v mene Slovenskej republiky č. k.: 2T/39/2012 a oboznámiť sa s neanonymizovanou verziou predmetného rozsudku v ktorom sú uvedené informácie o zdravotnom stave [redacted].

Z uvedeného vyplýva, že nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty prečinu „Neoprávnené nakladanie s osobnými údajmi“ podľa §-u 374 ods. 1 písm. b), ods. 2 písm. b) Trestného zákona, nakoľko [redacted] g.a.h. sa k rozsudku OS Bratislava IV č. k.: 2T/39/2012 dostal na základe ním podanej žiadosti podľa zákona o slobodnom prístupe k informáciám a nie v súvislosti s výkonom svojho povolania. Emaily, ktorých prílohou bol predmetný rozsudok OS Bratislava IV síce odoslal, ale odoslal ich neúmyselne iným osobám, či už ako odpoveď na žiadosť o podanie informácie, lebo priamo

ako odpoveď určenú [redacted]. Rozsudok v mene Slovenskej republiky č. k.: 2T/39/2012 síce [redacted] ako súkromná osoba zverejnil na internetovom fóre, ale nie za účelom úmyselne poškodiť [redacted], ale aby vyvrátil tvrdenia iných kolegov.

Mám zato, že zodpovedná osoba za KVLSR mala po podaní žiadosti o poskytnutie informácie [redacted] v zmysle zákona č. 211/2000 Z. z., Rozsudok v mene Slovenskej republiky č. k.: 2T/39/2012 anonymizovať, aby ochránila citlivé informácie a osobné údaje nachádzajúce sa v predmetnom rozsudku. Tým že tieto údaje neanonymizovala porušila § 9 zákona č. 211/2000 Z. z.. Práva a povinnosti vyplývajúce zo zákona č. 211/2000 Z. z. O slobodnom prístupe k informáciám sú v kompetencii vecne a miestne príslušného Okresného úradu.»

16. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého rozhodnutia prokurátora okresnej prokuratúry v spojení s dôvodmi rozhodnutia policajného orgánu ústavný súd konštatuje, že prokurátor okresnej prokuratúry konal v medziach svojej právomoci a v súlade predovšetkým s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku a Trestného zákona, ktoré interpretoval a aplikoval v súlade s ich obsahom, pričom jeho úvahy sú logické, legitímne a právne udržateľné. Podľa názoru ústavného súdu prokurátor okresnej prokuratúry postupoval ústavne akceptovateľným spôsobom, keď vzal na vedomie podstatu argumentov sťažovateľa vyjadrených v jeho návrhoch a opravných prostriedkoch, pričom zároveň predstavil svoje argumenty, ktoré ho viedli k záveru o absencii trestnoprávneho rozmeru konania podozrivého v predmetnej veci. V tejto súvislosti ústavný súd akcentuje, že mu neprináleží vyjadrovať sa k právnej podstate skutočností, na podklade ktorých v danom prípade nebola vyvodená žiadna trestnoprávna zodpovednosť voči konkrétnej osobe a v naznačenom smere, ani hodnotiť a ani „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich dôvodnosť, resp. to, či sú postačujúce na záver o trestnoprávnej zodpovednosti akejkoľvek osoby a pre akýkoľvek trestný čin. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavné kautely postupu orgánov verejnej moci a z nich vyplývajúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch z pohľadu toho, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a právnymi okolnosťami tej-ktorej veci. Vychádzajúc z uvedeného ústavný

súd nepovažoval postup prokurátora okresnej prokuratúry, ktorý konštatujúc nenaplnenie znakov prečinu neoprávneného nakladania s osobnými údajmi a odvolávajúc sa na zásadu „ultima ratio“ nevzhliadol v danom prípade dôvod na zásah orgánov činných v trestnom konaní; za svojvoľný či arbitrárny. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že zásadu „ultima ratio“ ako jednu zo základných zásad trestného konania akcentuje vo svojich rozhodnutiach aj samotný ústavný súd (napr. I. ÚS 261/2017).

17. Ústavný súd navyše dodáva, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti v obdobných veciach uviedol, že právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby na základe podaného trestného oznámenia alebo na podanie obžaloby proti nej na súde prokurátorom nie je súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (napr. II. ÚS 42/00, II. ÚS 238/02, III. ÚS 198/03). Oznamovateľ ani oznamovateľ, ktorý tvrdí, že je poškodený trestným činom, nemá ústavou zaručené základné právo, aby na podklade jeho trestného oznámenia bolo určité konanie kvalifikované ako trestný čin a vznesené obvinenie konkrétnej osobe. Posúdenie, či je dôvod na začatie trestného stíhania, alebo je potrebné prijať iné rozhodnutie v trestnom konaní, je vo výlučnej právomoci orgánov činných v trestnom konaní. Ústavnému súdu ako nezávislému súdnemu orgánu ochrany ústavnosti nepatrí preskúmavať ich rozhodnutia a postupy, pokiaľ namietané porušenie zákonnosti nemá súčasne za následok aj porušenie základného práva alebo slobody.

18. V obdobných prípadoch tiež ústavný súd vyslovil (IV. ÚS 55/09, IV. ÚS 180/09), že vymedzenie trestného činu, stíhanie páchateľa a jeho potrestanie je vecou vzťahu medzi štátom a páchateľom trestného činu. Štát prostredníctvom svojich orgánov rozhoduje podľa pravidiel trestného konania o tom, či bol trestný čin spáchaný a kto ho spáchal. Účelom tohto procesu je prioritne osvedčenie tohto vzťahu medzi páchateľom a štátom a ochrana celospoločenských hodnôt, a nie bezprostredná ochrana individuálnych subjektívnych hmotných práv oznamovateľa trestného činu.

19. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi postupom okresnej prokuratúry v konaní sp. zn. 4 Pn 399/17/6601 a sťažovateľom namietaným porušením práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, sťažnosť v tejto časti pri jej

predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. novembra 2017